

ATUNGAIT DER TOG PÅ BESØGSREJSER

Man fortæller om den store Atungait, at han engang fik lyst til at tage på slæderejse sammen med en stærk kvinde.

Han lod skindet af en remmesæl flå af og forbød sin kone at skrabe kødsiden, for at skindet kunne være så tykt som muligt; og således lod han det tørre.

Hen på vinteren tog han på besøg til en stamme, der var kendt for sin lyst til at spille fodbold. Der blev han boende nogen tid og iagttog under legene, hvem der var stærkest. Og da han lagde mærke til, at der blandt de legende var en kvinde, lille af vækst, som altid fik bolden fra sine modstandere, gav han hende det store, tykke skind, for at hun kunne gnide det blødt. Og hun gjorde det, ingen anden kvinde magtede. Så tog han hende på sin slæde og kørte ud på besøg mellem landene.

På deres vej kom de til et højt, brat fjeld; uden om var der åbent vand. Og da sprang Atungait op på klippen og løb op; og så stærk var han, at han for hvert fodslag borede sin fod langt ned i fjeldet.

Oppe på toppen kaldte han på sine hunde; en for en fulgte de hans fodspor og kom op; der var kun en, der styrtede ned og døde. Siden hejsede han først sin slæde og så konen op til sig og kørte derpå videre.

Da de havde kørt en stund kom de til mennesker; og der var det mærkelige ved dem, at de alle var kejt-hådede. Videre kørte de nu og kom til menneskeædere; de åd hinanden, fordi de ikke havde andet at spise.

Men det lykkedes dem ikke, at „bespise Atungait ondt“.

Videre for de nu og kom til mennesker, der alle

havde hofteskader; således var de fødte. De lå dagen lang og spillede Ajangait. Og de havde en meget smuk Ajangait af kobber (eskimoisk kaste- og gribespil).

Atungait blev der nogen tid, og da han skulle rejse, røvede han deres legetøj og kørte bort. Forinden havde han ødelagt alle deres slæder.

Da de halte nu ikke kunne sætte efter ham, tryllede de over nogle stenrauser, så at de for hen over isen i retning af de bortdragne.

Atungait hørte noget, der lignede en elvs brusen, så sig om og opdagede stenene, der kom rullende efter ham. „Har du en sålelap?“ spurgte han sin kvinde, og det havde hun.

Den bandt han til en snor og lod den slæbe efter slæden. Da stenene nåede den, standsede de pludselig og sank gennem isen. Og medens de nu uden fare kørte videre, hørte de de halte råbe efter sig: „Kom med vort legetøj, giv os kobberet tilbage!”

Men nu havde Atungait fået hjemlængsel; og da han ikke vidste hvor i landene de nu var, bad han kvinden, som fulgte ham, om at vente, og fløj selv bort gennem luften. Han var jo en stor troldmand,

Sit hus fandt han snart og kiggede ind ad vinduet: der sad hans kone og gned sin næse mod en fremmed mands! det var hendes kærtegn.

„Den næse kan nok holde til ikke så ganske lidt-hu!” råbte han ind.

Konen for ud af huset, da hun hørte det, og traf sin mand.

„Du er nok blevet god til at kysse!” sa' han til hende.

„Nej — slet ikke! jeg har ikke kysset nogen!” skyndte hun sig at svare.

Da tog Atungait hende voldsomt fat og dræbte hende, fordi hun løj.

Den fremmede mand kom nu ud, og Atungait gik

straks henimod ham. „Nå, I kyssedes nok derinde!" sa' han. „Ja!" svarede den fremmede; og så lod Atungait ham leve fordi han talte sandhed.

Siden fløj han tilbage til den stærke kvinde og tog hende til kone.